

Het boek Daniël - Honderdvijfentwintig

De profetische betekenis ontsluiten: Daniël 11:40 ontcijferen en de implicaties ervan voor het hedendaagse christendom

Jeff Pippenger
2024-03-09

Vers veertig van Daniël elf begint bij de tijd van het einde, maar het vers identificeert twee tijden van het einde en stelt daarom de student van de profetie in staat de eerste tijd van het einde met de tweede tijd van het einde in overeenstemming te brengen. Wanneer deze toepassing wordt gemaakt, loopt de lijn van de Milleritische geschiedenis die in 1798 begon, parallel met de geschiedenis van de Verenigde Staten in 1989. De twee lijnen identificeren de lijn van de ware protestantse hoorn en de lijn van de Republikeinse hoorn van het aardebeest van Openbaring hoofdstuk dertien. Beide lijnen beginnen bij de tijd van het einde in 1798, en de tijd van het einde in 1989 vult eenvoudigweg aan en verschaft een tweede getuigenis van de wegmarkeringen der waarheid die in het vers worden ontzegeld.

De beweging van de derde engel kwam aan op 22 oktober 1844, maar werd uitgesteld door de zevenjarige opstand van 1856 tot 1863. De komst van de derde engel werd herhaald op 11 september 2001. 1863 werd getypeerd door de eerste legerplaats van het oude Israël te Kades en de opstand van de tien verspieters, en 11 september 2001 werd getypeerd door de laatste legerplaats van het oude Israël te Kades en de opstand van Mozes. De opstand van 1863 vertegenwoordigde de eerste opstand te Kades, die een doodsoordeel in de woestijn voortbracht. De opstand van 11 september 2001 vertegenwoordigde de laatste opstand te Kades, die de dood van de leiding van het Laodiceïsche adventisme voortbracht.

De nederdaling van de engel op 11 augustus 1840, die de beweging van 1840 tot 1844 inluidde, welke zuster White een heerlijke openbaring van de kracht van God noemde, was een voorafbeelding van 11 september 2001 en wees op een heerlijke openbaring van de kracht van God.

„De engel die zich verenigt in de verkondiging van de boodschap van de derde engel, zal de gehele aarde verlichten met zijn heerlijkheid. Hier wordt een werk voorzeggd van wereldwijde omvang en ongekende kracht. De adventbeweging van 1840–44 was een heerlijke openbaring van de kracht van God; de boodschap van de eerste engel werd gebracht naar iedere zendingspost in de wereld, en in sommige landen was er de grootste godsdienstige belangstelling die in enig land is waargenomen sinds de Reformatie van de zestiende eeuw; maar deze zullen worden overtroffen door de machtige beweging onder de laatste waarschuwing van de derde engel.” *The Great Controversy*, 611.

De eerste komst van de derde engel op 22 oktober 1844 (het eerste Kades) was bedoeld om het werk te voleinden, maar Gods volk verkoos een nieuwe leider te kiezen en naar Egypte terug te keren. Tegen 1863 hadden zij „Jericho herbouwd”, in plaats van deel te hebben aan Gods werk om de muren van Jericho neer te halen. Daarom werden zij vervloekt met de dood in de woestijn.

En Jozua bezwoer hen te dien tijde, zeggende: Vervloekt zij de man voor het aangezicht des HEEREN, die opstaat en deze stad Jericho herbouwt; op zijn eerstgeborene zal hij haar grondvesten, en op zijn jongste zoon zal hij haar poorten oprichten. Jozua 6:26.

Zoals het oude Israël bij het eerste Kades, dat de boodschap van Jozua en Kaleb had verworpen, bracht de opstand van het moderne Israël bij het eerste Kades (1863) de vloek van Jozua over hen. Toen de derde engel op 11 september 2001 terugkeerde (het laatste Kades), begon het laatste werk, voorafgaand aan Gods neerhalen van Jericho en zijn muren.

22 oktober 1844 markeert de komst van de derde engel, en daarmee markeert het de komst van de spoedig naderende zondag in de laatste dagen. 1863 markeert het einde van de beproevingsperiode van de derde engel, die op 22 oktober 1844 aanving. 1863 is daarom een symbool van de spoedig komende zondagswet, want Jezus stelt het einde altijd voor door het begin. In 1863 werd de natie in twee klassen verdeeld, en zo zullen ook bij de zondagswet twee klassen geopenbaard worden.

De beproevingsperiode van de derde engel in de Milleritische geschiedenis begon in 1844 en eindigde in 1863, en zowel het begin als het einde markeerden de zondagswet van de laatste dagen. In de geschiedenis tussen het begin (1844) en het einde (1863) bevindt zich de opstand van de Milleritische beweging (1856). Aldus draagt de periode het kenmerk van "Waarheid". De terugkeer naar Kades voor de tweede maal op 11 september 2001 markeert het begin van het beproevingsproces van de derde engel, dat zijn voltooiing vindt bij de spoedig komende zondagswet, zoals voorgesteld in type door 1863.

Vanaf die zondagswet totdat de menselijke genadetijd wordt afgesloten, zullen Jericho en zijn muren worden neergehaald, overeenkomstig het uitvoerende oordeel over de hoer van Babylon dat in die geschiedenis wordt voorgesteld. Vers veertig begint in 1798 en eindigt bij de spoedig komende zondagswet in vers eenenveertig. De tijd van het einde in 1798 vertegenwoordigt de interne lijn van Gods kerk, beginnend met de Millerieten van de beweging van de eerste engel en doorlopend tot de beweging van de derde engel en de honderdvierenveertigduizend. Alles in één vers.

De oorlog tussen de koning van het noorden, die begon met de opkomst van de koning van het zuiden in 1798, kwam tot een einde in 1989, toen de koning van het zuiden werd verslagen door een alliantie tussen het vijfde en het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie. De oorlog van de koning van het noorden en de koning van het zuiden die in 1798 begon, werd door de Millerieten erkend als een strijd tegen Rome, dat zij eenvoudigweg zagen als de twee verwoestende machten van het heidendom en het pausdom. Toen de oorlog in 1989 eindigde, waren alle drie de verwoestende machten erbij betrokken, en dit markeerde het begin van de profetische uitbeelding van die drie machten die de wereld naar Armageddon voeren, dat geografisch wordt weergegeven in vers vijfenveertig van Daniël elf.

De verzen veertig tot vijfenveertig duiden de profetische dynamiek aan van de drie machten die de paus tussen de zeeën en de heerlijke heilige berg tot zijn einde brengen. Juist verstaan omvat de profetische geschiedenis die in vers eenenveertig wordt voorgesteld, de verzen eenenveertig tot en met vierenveertig.

Daarom duidt men, uitgaande van de tijd van het einde in 1989, met het tweede getuigenis van 1798, dat het begin en het einde van de oorlog tussen de koning van het zuiden en de koning van het noorden aanwijst, in vers eenenveertig tot en met vierenveertig de drievoudige vereniging aan van een pausdom waarvan de dodelijke wond is genezen, en in vers vijfenveertig komt zij tot haar einde. Wanneer men deze verzen vanuit dit perspectief benadert, bieden zij een geschiedenis die zich buiten Gods gemeente afspeelt, zoals dit ook wordt voorgesteld door de verhouding tussen de zeven zegels en de zeven gemeenten in het boek Openbaring.

De lijn van de profetische geschiedenis die door 1798 wordt voorgesteld, vertegenwoordigt in de eerste plaats het onderzoekend oordeel, en de lijn die op hetzelfde punt begint in 1989 vertegenwoordigt in de eerste plaats het uitvoerend oordeel. 1798 legt in de eerste plaats de nadruk op het werk van de boodschapper die de weg bereidt voor de Boodschapper van het Verbond, en 1989 legt in de eerste plaats de nadruk op het werk van de Elia-boodschapper.

Vanaf 1798, toen het boek Daniël werd ontsloten, zien wij de toename van kennis van de profetische geschiedenis, waarin Christus Zijn volk leidt in een verbondsverhouding die de blijvende vereniging van goddelijkheid met menselijkheid tot stand brengt. Dat verbond van de laatste dag wordt herhaaldelijk in de Schrift aangeduid.

Zie, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal sluiten; niet overeenkomstig het verbond dat Ik met hun vaderen gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam om hen uit het land Egypte uit te leiden; welk Mijn verbond zij verbroken hebben, hoewel Ik hun tot een Man was, spreekt de HEERE. Maar dit is het verbond dat Ik na die dagen met het huis van Israël sluiten zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. En zij zullen niet meer, eenieder zijn naaste en eenieder zijn broeder, onderwijzen, zeggende: Kent de HEERE; want zij zullen Mij allen kennen, van de kleinste onder hen tot de grootste onder hen, spreekt de HEERE. Want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en aan hun zonde niet meer gedenken. Jeremia 31:31–34.

Alle profeten duiden de laatste dagen aan, en de uitdrukking „laatste dagen” vertegenwoordigt in de profetie de tijdsperiode van het oordeel. De eerste engel verscheen in 1798, ten tijde van het einde, om de opening van het oordeel in 1844 aan te kondigen, wat tevens de komst van de laatste dagen is. De laatste dagen zijn Jeremia’s „dagen” die zullen komen, wanneer God de „ongerechtigheid” zou „vergeven” en de zonden van Zijn volk „niet meer gedenken”. Dat werk wordt volbracht door Christus, als de Hogepriester op de antitypische verzoendag, gedurende „de laatste dagen”.

Als het adventisme van de millerieten in geloof was blijven wandelen in het voortschrijdende licht van de derde engel, die op 22 oktober 1844 kwam, dan zouden zij reeds met Jezus in hun eeuwig thuis zijn geweest. Dit is wat Jeremia bedoelt wanneer hij zegt: „na die dagen”. „Die dagen” zijn de profetische perioden die tot 1844 leidden en daarin eindigden. Het zijn de „dagen” waarnaar Daniël hoofdstuk twaalf verwijst.

Maar ga gij heen tot het einde toe; want gij zult rusten en opstaan in uw lot aan het einde der dagen. Daniël 12:13.

Aan het „einde der dagen”, of zoals Jeremia zegt, „na die dagen”, heeft Christus beschikt Zijn wet in het binnenste van Zijn volk te leggen en Zijn wet op hun hart te schrijven. Het binnenste is de lagere natuur, of zoals Paulus die noemt: het vlees, en het hart is de hogere natuur. Het verbond belooft Zijn volk bij de bekering een nieuwe geest te geven, en een nieuw lichaam bij de Wederkomst. De mens viel met Adam, die naar Gods beeld geschapen was en die met een hogere natuur en een lagere natuur geschapen was. Het verbond van Christus strekt ertoe de mensheid met haar tweevoudige natuur van de vloek van de zonde te verlossen.

“In de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde moet Gods verbond met Zijn geboden onderhoudende volk vernieuwd worden. ‘Te dien dage zal Ik voor hen een verbond sluiten met de dieren van het veld, en met het gevogelte des hemels, en met het kruipend gedierte der aarde; en Ik zal boog en zwaard en strijd van de aarde verbreken, en Ik zal hen veilig doen nederliggen. En Ik zal u Mij voor eeuwig ondertrouwen; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden. Ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in trouw; en gij zult de HEERE kennen.’”

“En het zal geschieden te dien dage: Ik zal verhoren, spreekt de HEERE, Ik zal de hemel verhoren, en die zal de aarde verhoren; en de aarde zal het koren, en de most, en de olie verhoren; en die zullen Jizreël verhoren. En Ik zal haar voor Mij zaaien in de aarde; en Ik zal Mij ontfermen over haar die geen ontferming verkregen had; en Ik zal tot hen die Mijn volk niet waren, zeggen: Gij zijt Mijn volk; en zij zullen zeggen: Gij zijt mijn God.’ Hosea 2:14-23.”

“Te dien dage ... zal het overblijfsel van Israël en wie van het huis van Jakob ontkomen zijn ... in waarheid steunen op de HEERE, de Heilige Israëls.’ Jesaja 10:20. Uit ‘alle natie, en geslacht, en taal, en volk’ zullen er zijn die gaarne gehoor zullen geven aan de boodschap: ‘Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid; want de ure Zijns oordeels is gekomen.’ Zij zullen zich afkeren van iedere afgod die hen aan deze aarde bindt, en zullen ‘Hem aanbidden, Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de waterfonteinen gemaakt heeft.’ Zij zullen zich losmaken van iedere verstricking, en zullen voor de wereld staan als gedenktekenen van Gods barmhartigheid. Gehoorzaam aan iedere goddelijke eis zullen zij door engelen en door mensen erkend worden als degenen die ‘de geboden Gods en het geloof van Jezus’ bewaren. Openbaring 14:6-7, 12.”

“Zie, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat de ploeger de maaier zal inhalen, en de druiventrapper hem die het zaad zaait; en de bergen zullen druipen van zoete wijn, en al de heuvelen zullen wegsmelten. En Ik zal de gevangenschap van Mijn volk Israël wenden, en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen; ook zullen zij wijngaarden planten en de wijn daarvan drinken; zij zullen tevens tuinen aanleggen en de vrucht daarvan eten. En Ik zal hen planten in hun land, en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit hun land dat Ik hun gegeven heb, zegt de HEERE, uw God. Amos 9:13-15.” Review and Herald, 26 februari 1914.

Wanneer Jeremia zegt: „na die dagen”, dan waren de „dagen” die voorafgingen aan het werk dat wordt voorgesteld door Christus’ plotseling komen tot Zijn tempel om die te reinigen, de profetische perioden die eindigden in 1798 en 1844. Het einde van die profetische dagen (perioden) markeerde de zesenvestig jaren waarin Christus de Milleritische tempel oprichtte, en toen Hij op 22 oktober 1844 plotseling kwam, vervulde Hij Maleachi hoofdstuk drie, dat Hij ook vervulde toen Hij de tempel reinigde aan het begin en aan het einde van Zijn bediening.

„Door de tempel te reinigen van de kopers en verkopers van de wereld, kondigde Jezus Zijn zending aan om het hart te reinigen van de verontreiniging van de zonde,—van de aardse begeerten, de zelfzuchtige lusten, de kwade gewoonten, die de ziel verderven. Maleachi 3:1–3 geciteerd.” Het Leven van Jezus, 161.

En „na die dagen” was Christus voornemens de tempel die Hij had opgericht te reinigen, welke Zijn werk uitbeeldde in het reinigen van de harten van Zijn volk van de bezoedeling der zonde, of, zoals Jeremia het stelt, in het schrijven van Zijn wet op de harten en in het binnenste.

Want hun berispelend zegt Hij: Zie, de dagen komen, zegt de Heere, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal oprichten; niet overeenkomstig het verbond dat Ik met hun vaders gemaakt heb op de dag toen Ik hen bij de hand nam om hen uit het land Egypte uit te leiden; omdat zij in Mijn verbond niet gebleven zijn, en Ik Mij om hen niet bekommerd heb, zegt de Heere. Want dit is het verbond dat Ik na die dagen met het huis van Israël zal oprichten, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven en die in hun harten schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. Hebreëen 8:8–10.

De woorden „die dagen” waren Daniël’s „einde der dagen”, die eindigden in 1798 en 1844. De lijn van de protestantse hoorn die begint in 1798, in vers veertig van Daniël elf, legt de nadruk op de verbondsrelatie die met de honderd vierenveertigduizend wordt opgericht. Het Hebreeuwse woord „lot” is een kleine steen die werd gebruikt om iemands lotsbestemming te bepalen. Daniël werd gezegd heen te gaan en te rusten (in de dood), tot „het einde der dagen”, wanneer in 1844 het oordeel zou beginnen en zijn lotsbestemming zou worden bepaald.

Maar ga gij heen tot het einde toe; want gij zult rusten en staan in uw lot aan het einde der dagen. Daniël 12:13.

De „dagen” van het „einde der dagen” duiden op de tijdprofetieën die in 1844 eindigden, want daarna zou de profetische tijd niet langer zijn. De tweeduizend driehonderd jaren, die het marah-gezicht waren, hetgeen de plotselinge verschijning van Christus in Zijn heiligdom betekent, kwamen toen ten einde, en ook de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren van de laatste gramschap eindigden, evenals de dagen van de eerste gramschap geëindigd waren ten tijde van het einde in 1798. „Na die dagen”, zoals door Jeremia vermeld, werd daarna door Paulus behandeld. Paulus verwijst tweemaal naar Jeremia’s „na die dagen”, want Paulus behandelt niet enkel het verbond dat „na die dagen” zou worden ingesteld, maar belangrijker nog, hij wijst het werk van Christus als Hogepriester aan.

Want met één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt die geheiligd worden. En ook de Heilige Geest getuigt het ons; want nadat Hij tevoren gezegd had: Dit is het verbond dat Ik met hen zal maken na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun harten geven, en Ik zal die in hun verstand schrijven; en aan hun zonden en hun ongerechtigheden zal Ik geenszins meer gedenken. Waar nu vergeving van deze dingen is, daar is geen offerande voor de zonde meer. Daar wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs een nieuwe en levende weg, die Hij voor ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is Zijn vlees; en daar wij een grote Priester hebben over het huis Gods. Hebreeën 10:14–21.

De tweehonderd twintig jaar die de profetie van het marah-gezicht van de verschijning van Christus verbinden met de profetie van tweeduizend vijfhonderd twintig jaar van het chazon-gezicht van de profetische geschiedenis, verbinden, of koppelen, het begin van die twee profetische perioden met een symbolische schakel die de vereniging van menselijkheid met goddelijkheid vertegenwoordigt, hetgeen het werk is dat Christus volbrengt in de reiniging die plaatsvindt gedurende de beweging van de derde engel, en dat uitmondt in het verbond dat Hij sluit met de honderd vierenveertigduizend.

Het visioen van de chazon, dat de vertreding van de tempel afbeeldt, is het visioen van de mensheid die sinds de opstand van Adam in de Hof van Eden door de zonde vertreden is; en het visioen van de marah, dat het werk van Christus afbeeldt om de tempel te herstellen en te reinigen, werden beide vervuld op 22 oktober 1844. Er zijn twee profetieën van tweeduizend vijfhonderd twintig jaar van Gods verontwaardiging, die de vertreding van de heerscharen en het heiligdom voorstellen.

Beide profetieën stellen de vertreding van de mensheid voor, die door het visioen van de marah hersteld zal worden. Die twee verontwaardigingen van God tegen Zijn volk stellen de verontwaardiging over de gevallen mensheid voor, die alleen gered en hersteld zou worden door het werk van Christus in het herbouwen en reinigen van de gevallen tempel.

De twee verontwaardigingen vertegenwoordigen de hogere natuur en de lagere natuur van de mensheid. Bij de val van Adam nam de lagere natuur de heerschappij over de hogere natuur, en Christus' bedoeling voor de mensen was dat de hogere natuur over de lagere natuur zou heersen. Bij de val van Adam viel de hogere natuur ten prooi aan de begeerten van de lagere natuur, en Gods bedoeling werd omgekeerd. Dit is wat met de bijbelse „bekering” wordt bedoeld. Bekeerd worden betekent dat de hogere natuur in haar heersende positie over de lagere natuur wordt hersteld. Bekeren betekent omkeren, of ondersteboven keren.

De eerste gramschap tegen het noordelijke koninkrijk was de gramschap tegen de lagere natuur, die bij de val de hogere natuur aan zich onderwierp. Die gramschap kwam het eerst, want Christus nam het werk der verlossing op juist daar waar het eerst begon, en het begon met de begeerte van de lagere natuur, welke de begeerte van de eetlust was. Christus begon Zijn werk met veertig dagen vasten.

„Christus wist dat Hij, om het heilsplan met goed gevolg voort te zetten, het werk van de verlossing van de mens juist daar moest beginnen waar het verderf was aangevangen. Adam viel door het toegeven aan de eetlust. Om de mens zijn verplichtingen om de wet van God te gehoorzamen in te prenten, begon Christus Zijn verlossingswerk met de hervorming van de lichamelijke gewoonten van de mens. De achteruitgang in deugd en de ontaarding van het menselijk geslacht zijn voornamelijk toe te schrijven aan het toegeven aan een verdorven eetlust.” Testimonies, deel 3, 486.

De tweede verontwaardiging was gericht tegen de hogere natuur, vertegenwoordigd door het zuidelijke koninkrijk, waar Jeruzalem gelegen is, de stad die God verkoos om daar Zijn naam te vestigen. Op 22 oktober 1844 worden het werk dat Christus voornemens was te doen, en het werk dat Hij nu volbrengt, voorgesteld door Ezechiëls twee stokken.

Wanneer Ezechiëls twee stokken voor eeuwig tot één stok worden samengevoegd, duidt dit het verbond aan waarin Christus de zonde voor eeuwig van Zijn volk wegneemt, en de hogere en lagere naturen worden teruggebracht tot de juiste hiërarchische orde, en de mensen opnieuw heel worden. In de onbekeerde staat heerste de lagere natuur van de mens, voorgesteld door de eerste gramschap, over de hogere natuur van de mens, voorgesteld door de laatste gramschap. Daarom was de eerste gramschap gericht tegen het noordelijke koninkrijk, dat zich geografisch „boven” het zuidelijke koninkrijk bevond.

De tweehonderdtwintig jaar die de beide visioenen van de marah en chazon verbinden met goddelijkheid en menselijkheid, in hun wederzijdse beginpunten, komen beide samen tot één stok wanneer Christus het werk van de derde engel voltooit met de honderdvierenveertigduizend. Het is de profetie van de laatste gramschap tegen het zuidelijke koninkrijk die verbonden is met de profetie van de verschijning in 1844, want het verbond verschaft bij de bekering een nieuwe geest, maar het nieuwe lichaam (het noordelijke koninkrijk) wordt pas bij de wederkomst hersteld, in een oogwenk.

Vers veertig van Daniël elf identificeert beide tijden van het einde en benadrukt daarmee zowel een innerlijke als een uiterlijke lijn van de profetische geschiedenis gedurende de geschiedenis van het aardebeest van Openbaring hoofdstuk dertien. De waarheden die in dit vers worden ontzegeld, vertegenwoordigen zowel de innerlijke als de uiterlijke lijnen van waarheid die Christus kwam aan te wijzen en te volbrengen binnen Zijn volk. De waarheid dat de mensheid, verenigd met de goddelijkheid, niet zondigt, wordt weergegeven in het licht dat verbonden is met het gevolg van het ontzegelen van kennis, en vertegenwoordigt de innerlijke waarheid van Gods volk in de laatste dagen. Het licht dat wordt voorgesteld door de oorlogvoering tussen de machten die de wereld naar Armageddon voeren, is de uiterlijke waarheid van Gods volk in de laatste dagen.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

En het woord des HEEREN kwam opnieuw tot mij, zeggende: Voorts, gij mensenkind, neem u één stuk hout en schrijf daarop: Voor Juda en voor de kinderen Israëls, zijn metgezellen; neem daarna een ander stuk hout en schrijf daarop: Voor Jozef, het stuk hout van Efraïm, en voor het gehele huis Israëls, zijn metgezellen. Voeg ze dan samen, het ene met het andere, tot één stuk

hout, en zij zullen één worden in uw hand. En wanneer de kinderen van uw volk tot u zullen spreken en zeggen: Zult gij ons niet te kennen geven wat gij hiermee bedoelt? zeg dan tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal het stuk hout van Jozef nemen, dat in de hand van Efraïm is, en de stammen Israëls, zijn metgezellen, en Ik zal ze daarbij voegen, bij het stuk hout van Juda, en zal ze maken tot één stuk hout, en zij zullen één zijn in Mijn hand. En de stukken hout waarop gij schrijft, zullen in uw hand zijn voor hun ogen. En zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal de kinderen Israëls wegnemen uit het midden van de heidenvolken waarheen zij gegaan zijn, en Ik zal hen van rondom vergaderen en hen brengen in hun eigen land. En Ik zal hen maken tot één volk in het land, op de bergen Israëls; en één koning zal over hen allen koning zijn; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch ooit meer verdeeld worden in twee koninkrijken. Ook zullen zij zich niet meer verontreinigen met hun afgoden, noch met hun verfoeilijke dingen, noch met enige van hun overtredingen; maar Ik zal hen verlossen uit al hun woonplaatsen waarin zij gezondigd hebben, en Ik zal hen reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. En Mijn knecht David zal koning over hen zijn; en zij zullen allen één Herder hebben; ook zullen zij wandelen in Mijn verordeningen en Mijn inzettingen in acht nemen en die doen. En zij zullen wonen in het land dat Ik aan Jakob, Mijn knecht, gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; ja, zij zullen daarin wonen, zij en hun kinderen en hun kindskinderen, tot in eeuwigheid; en Mijn knecht David zal hun Vorst zijn voor eeuwig. Voorts zal Ik met hen een verbond des vredes sluiten; het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal hun een plaats geven en hen vermenigvuldigen, en Ik zal Mijn heiligdom in hun midden zetten voor eeuwig. Ook zal Mijn tabernakel bij hen zijn; ja, Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. En de heidenvolken zullen weten dat Ik, de HEERE, Israël heilig, wanneer Mijn heiligdom voor eeuwig in hun midden zal zijn. Ezechiël 37:15–28.